

DRUŽINA
HORSKÝCH
ŠELEM

VPÁD NEKROMANTŮ

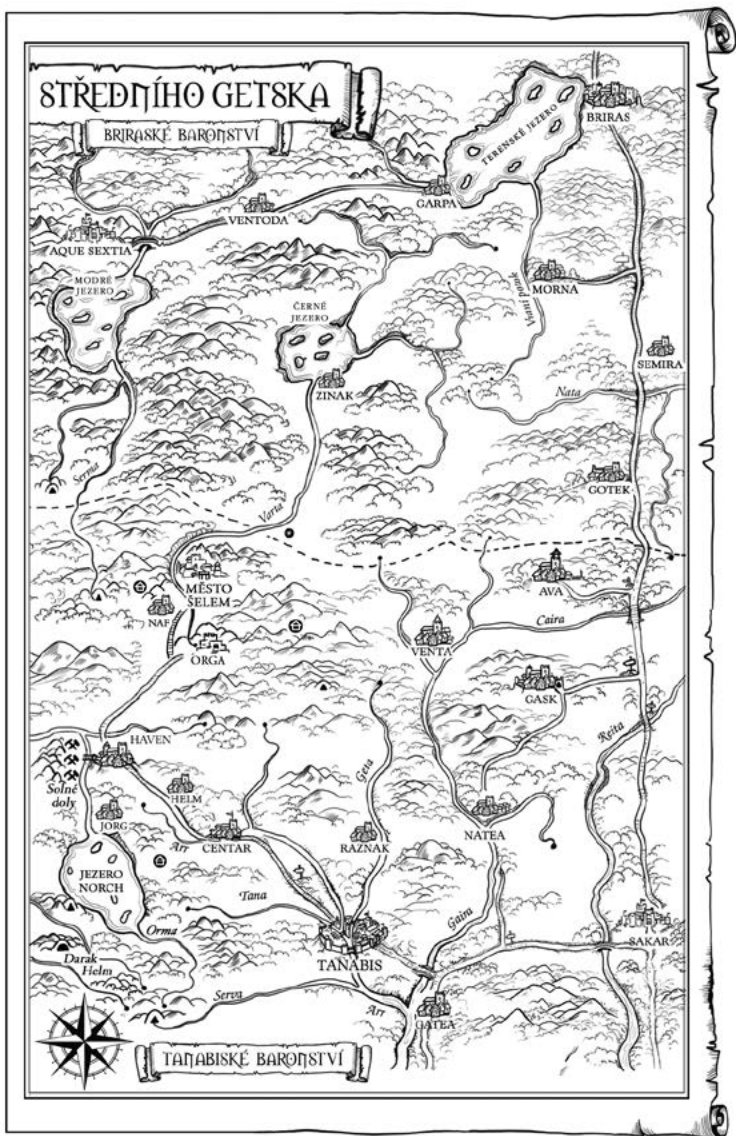
PETR EISMANN

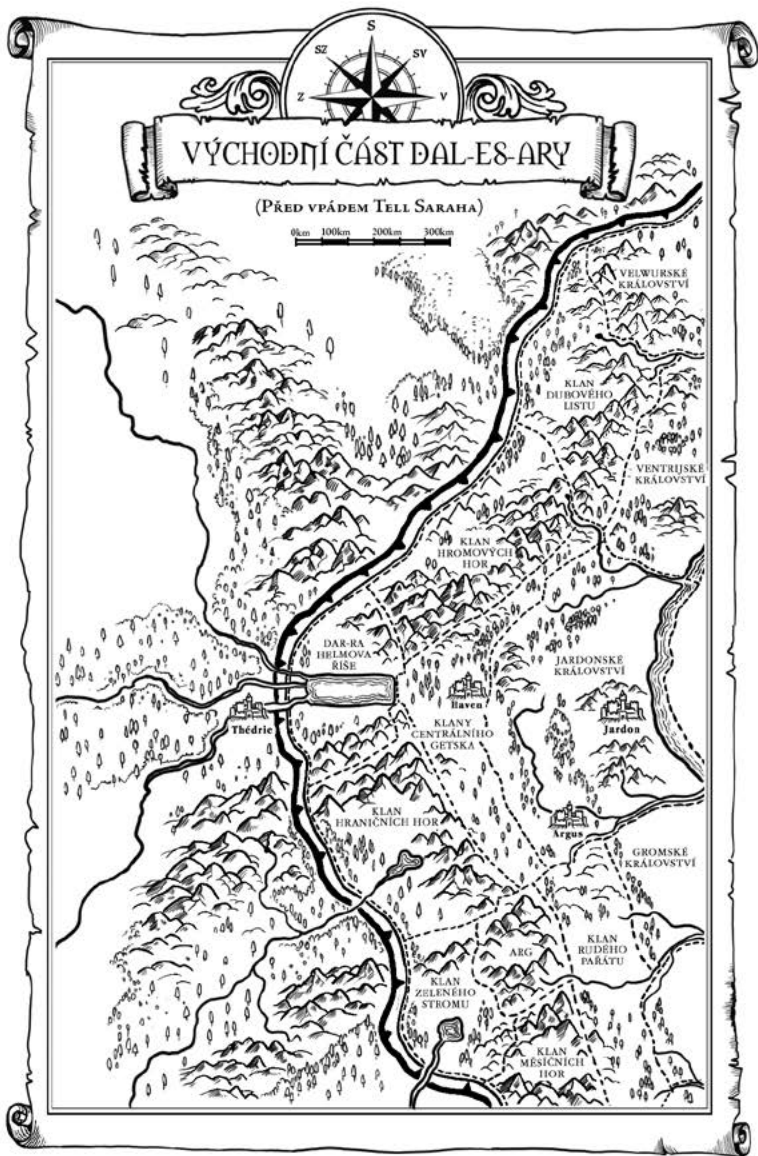
CENTRÁLNÍ ČÁST

VYSVĚTLIVKY

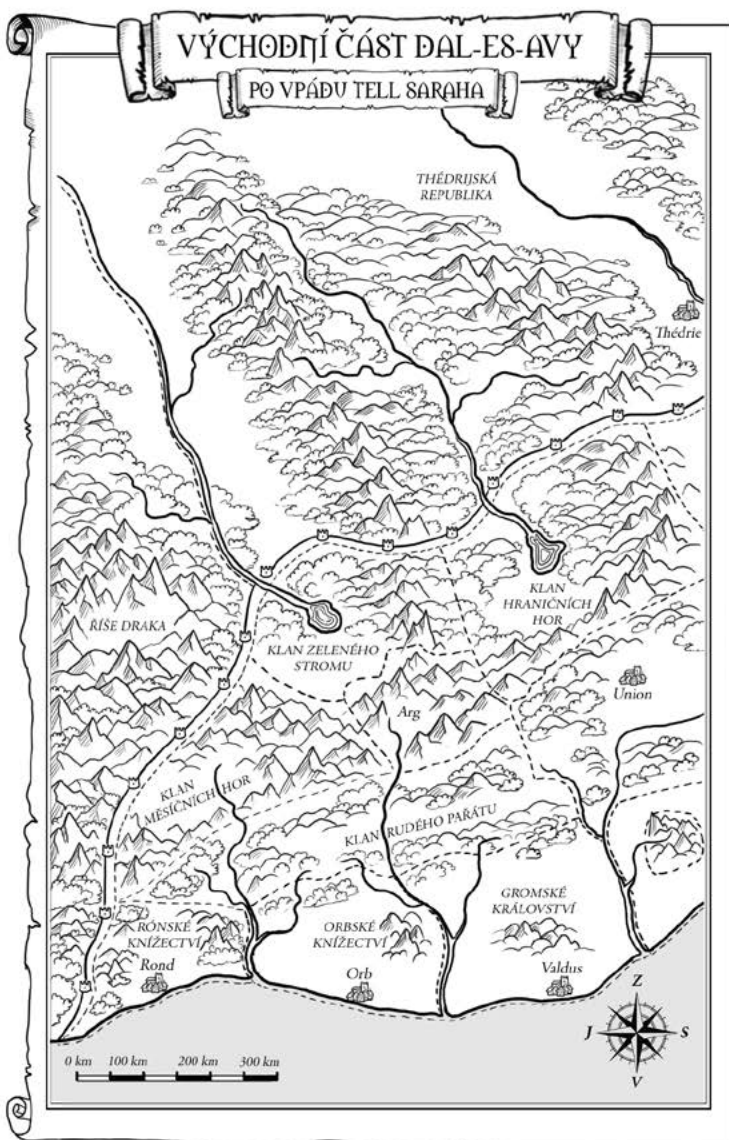
- Osada broní
- Osada goblitů
- Osada mongů
- Díl

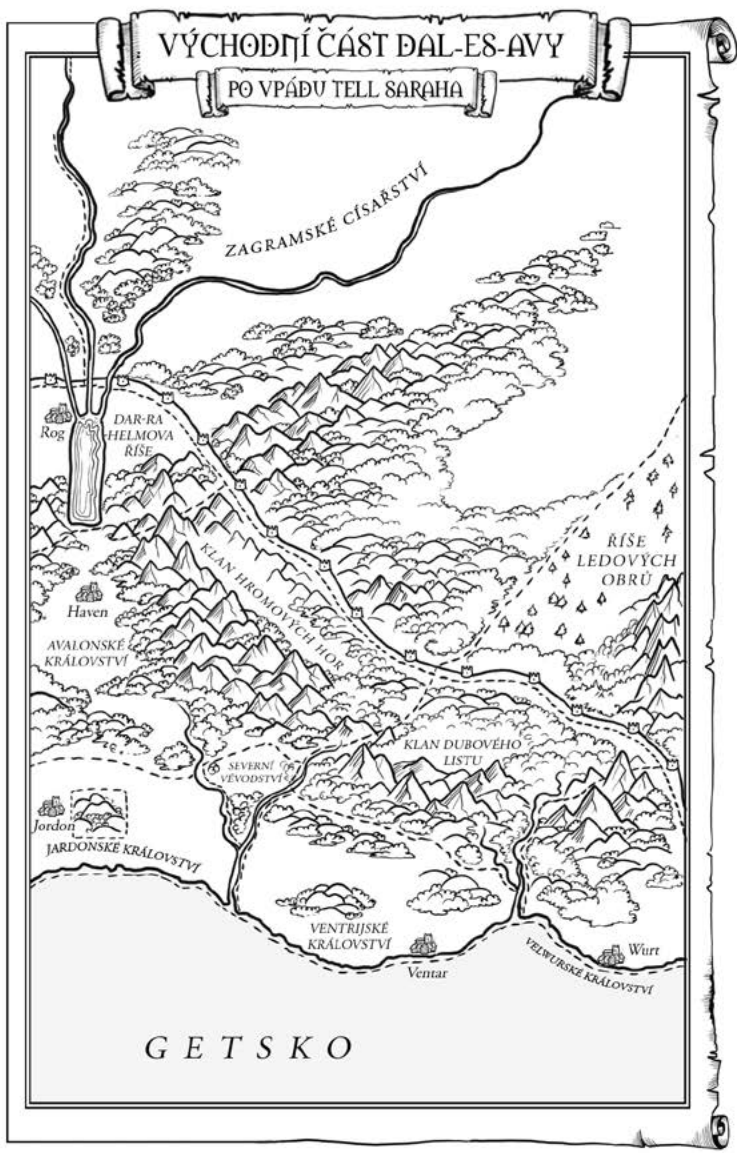
VÝCHODNÍ ČÁST DAL-ES-AVY

PO VPÁDU TELL SARAHA

VÝCHODNÍ ČÁST DAL-ES-AVY

PO VPÁDU TELL SARAHA

GETSKO

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2023
Cover © Jana Maffet Šloufová, 2023

•

ISBN PDF 978-80-7551-325-0
ISBN epub 978-80-7551-323-6
ISBN mobi 978-80-7551-324-3

Obsah

Klid před bouří

První střet

Válečná porada

Bitva u Tanabisu

Ústup k Brirasu

Bitva o Briras

Výprava do Kostamiky

Královský soud

Útěk

Vznik Avalonie

Zrádci přicházejí

Druhý vpád nemrtvých

Uznání Avalonie

Klid před bouří

Návratem z Thédrie skončila jedna dlouhá etapa našeho života. Dostali jsme se na rozcestí, ze kterého chtěl jít každý z nás jiným směrem. To jsme si začali uvědomovat už během cesty domů. Zatím jsme však podobné myšlenky zapuzovali a těšili se na setkání s našimi blízkými. Sotva jsme podruhé na pegasech zakroužili nad Městem šelem, vyběhli z radnice naši paladinové, kteří se, jakmile nás spatřili, proměnili v orly a začali stoupat směrem k nám. Z chrámu bohyně Lilith vyšli chemajlští kněží, kteří se k nim vzápětí připojili. Společně s houfem obřích orlů, na které našťěstí naši pegasové nikterak nereagovali, jsme oblékli Údolí šelem, abychom nakonec přistáli v rozsáhlých chrámových zahradách.

Sotva jsme sesedli, přihrnuli se k nám naši paladinové, kteří nás začali srdečně vítat. Jakmile jsme se s nimi přivítali, přišli k nám kněží v čele s Divakem a Tschi-Nenem, kteří se zapojili do všeobecného veselí z radostného shledání, které pokračovalo celou cestu na radnici. O naše zavazadla se postaraly desítky ochotných rukou, které nám je pomohly odnést. Všem bylo jasné, že dnes v noci nikdo spát nebude.

Než jsme vešli do dveří radnice, promluvili jsme k davu, který se před ní shromáždil. Všem přítomným jsme slíbili, že za týden začnou slavnosti, během kterých budou mít všichni dostatek příležitostí se seznámit s tím, co jsme během uplynulého roku prožili. To dav plně uspokojilo a obyvatelé se začali rozcházet.

Věci, které jsme si přinesli, jsme naskládali do našich pokojů, kde jsme se v rychlosti převlékli, a pak jsme sešli do hlavního přijímacího sálu, který se mezitím začal měnit v hodovní místnost. Probuzení kuchaři začali připravovat teplé jídlo a my se mezitím sytili studeným předkrmem, který jsme zapíjeli vybranými víny. Už během prvních soust jsme začali s vyprávěním toho, co jsme prožili. Všichni paladinové a Divakovi bratři včetně Divaka nám doslova viseli na rtech. Během vyprávění jsme se střídali, případně doplňovali vyprávění svými postřehy nebo odpovídali na otázky, kterými nás posluchači často přerušovali. Někdy v polovině vyprávění se na stole před námi objevilo teplé jídlo, které jsme s povděkem přijali.

Bylo už hodně po půlnoci, když jsme ve svém vyprávění dospěli až k získání kedabarů. Když jsme přátelům vysvětlili, co kedabar způsobuje, zalily se oči našich paladinů slzami. Nechápatě jsme se na ně zadívali a Koré se zeptala: „Co se stalo? Není přece žádný důvod ke smutku.“

Za naše paladiny musel odpovědět Divak, neboť ti se k odpovědi příliš neměli. „Asi bude nejlepší, když to vysvětlím já. Jak jistě víte, všichni vaši paladinové jsou chemajlové, kterým bohové určili průměrnou délku života okolo tisíce let. Kroll s člověkem mají od bohů dán průměrný věk mezi osmdesáti až sto lety. Elfové pak sto padesát. Jednou z věcí, které vaše paladiny nejvíce trápily, bylo to, že jim za několik desítek let zemřete. Neurazte se, ale věk se na vás už začíná trochu podepisovat. Když však nyní každý z vás vlastní kedabar, jsou tyto obavy zcela nepodstatné.“

Udiveně jsme se na sebe zadívali. Vůbec nás totiž nenapadlo uvažovat nad tím, že stárneme, tedy alespoň mě, který v Darak Helmu vypil lektvar mládí. Když

jsme však byli upozorněni na zjevnou skutečnost, uvědomil jsem si, že se čas na mých přátelích skutečně začíná podepisovat. Grultův vous byl protkán stříbrem a i jeho vlasy postrádaly dřívější tmavou barvu. Stejně na tom byla, teda až na ty vousy, i Koré. Ranka díky svému elfskému původu vypadala stále mladě, ač vrásky kolem jejích očí prozrazovaly, že už také pamatuje mnohé. Já vypadal na svěžích pětadvacet let.

Hned vzápětí se rozpoutala debata nad tím, na jaký věk bychom se měli omladit. Grult navrhoval dvacet, Rance to bylo docela jedno a Koré spustila přednášku o tom, že šediny moudrost značí. Po nějaké době jsme se shodli, že pokud chceme vystupovat jako jedna družina, tak bychom měli vypadat na obdobný věk. Jelikož já vypadal na dvacet pět, rozhodli se mí přátelé pro stejný věk. Dohodli jsme se, že každých pět let se vrátíme zpět k pětadvacítce. To bylo rozumné i díky tomu, že mě Divak upozornil na to, že účinky lektvaru mládí, který jsem požil, jednoho dne během několika minut odezní a já v jeden, relativně krátký okamžik zestárnu o patnáct let.

Přátelé pak vytáhli své kedabary a já sledoval, jak jim rychle mizí šediny, vlasy houstnou a vrásky se vyhlazují. Jejich skutečný věk byl poznat jen při upřeném pohledu do hloubky jejich očí.

„Grult být mlad'och. To být důvod pro oslava!“ pronesl Grult a vytáhl svou bezednou lahev, kterou před našima očima začal plnit vybranými druhy pálenky, medoviny a vína, které nám začal dle našich chutí okamžitě nabízet. Po celý zbytek noci jsme popíjeli už jen z Grultovy lahve. S posledními zbytky vědomí jsem si uvědomil, že vybraný alkohol v lahvi nevzniká, ale pouze se do ní přesouvá. Bylo jasné, že leckdo v okruhu sto mil bude zítra velice nepříjemně překvapen, až navštíví svůj vinný sklípek.

Je zcela pochopitelné, že další den jsme vstali až po poledni. Sotva jsme se opláchlí, vydali jsme jen ty nejnnutnější rozkazy týkající se výstavby stájí pro pegasy. Ty jsme chtěli vystavět v těsné blízkosti Lilithina chrámu. Pak jsme vybrali ty nejodpočatější pegasy a na jejich hřbetě odlétli na krátkou návštěvu našich mistrů do Havenu. Tato krátká návštěva se ovšem neplánovaně protáhla a my ve společnosti našich mistrů strávili celý zbytek dne a větší část noci. Během společně stráveného času jsme jim dopodrobna vylíčili naše zážitky.

Někdy v průběhu večera jsme si uvědomili, že ač našim mistrům musí táhnout na sedmdesát, vypadají tak maximálně na padesát. Na naši přímou otázku se přiznali, že už každý z nich požil lektvar mládí. Jelikož jsme si byli vědomi úskalí, které je spojeno s požíváním lektvarů mládí, nabídli jsme jim jeden z našich kedabarů, oni však tento velkorysý dar odmítli. Když jsme jim ale navrhli, že bychom je mohli pomoci síly kedabarů omladit, tak to už přijali. Nechtěli být omlazeni hned. Věk kolem padesátky jim prý vyhovuje. Slíbili nám však, že v průběhu následujících let naši nabídku, pokud bude stále aktuální, jistě využijí.

Neopomněli jsme je ještě pozvat na slavnost, která proběhne ve Městě šelem za týden. Pak už jsme si vzájemně sdělovali plány do budoucna. Když jsme zjistili, že naši mistři v nejbližší době neplánují žádnou větší výpravu, požádali jsme je,

zda by nevěnovali svůj čas našemu dalšímu výcviku, s čímž oni souhlasili. Než jsme si domluvili harmonogram, bylo už po půlnoci. Všichni jsme se rozloučili a s příslibem brzkého shledání jsme se rozešli.

Chvilku jsme přemýšleli nad tím, že bychom mohli noc strávit v našem domě v Havenu, pak jsme si ale uvědomili, jak by byli zklamáni naši paladinové, kdyby nás ráno nenašli ve Městě šelem, a proto jsme se ještě večer vrátili.

Další dny se nesly ve znamení velkého plánování příprav. Tyto přípravy se netýkaly ani tak nadcházejících slavností, jako spíše toho, co po nich bude následovat. Oslavy se na území Údolí šelem pořádaly mnohokrát do roka. Byli jsme si totiž dobře vědomi – a informace, které jsem vyčetl v chrámu duše, mi tato zjištění jen potvrdily –, že pokud se lidu zajistí právo, bezpečí, místo k modlitbám a hry, tak je ochoten odvést svým lenním pánům i více než padesát procent svých příjmů, což se skutečně vyplatí, tedy alespoň těm pánům.

Přípravy se týkaly vybudování stájí pro pegasy, tím se zabývala hlavně Ranka s Gutou. Návrhu dalších chrámů dle thédrijského vzoru se věnovala Koré s Gudrun. Výstavbou bojové arény k uctění boha Ajaxe se zabývali Grult a Gamal. Já jsem zatím s Bertou v tajnosti připravoval otevření několika heren a podniků s lehkými děvami. Rozhodně jsem totiž nezapomněl na svůj slib, který jsem dal moudré dračici. Pokaždé, když jsem v jídle našel drobný kamének, tak mně velice zatrnulo a srdce mi začalo divoce bušit z obavy, že se dočasně potlačená kletba vrací.

Kromě toho, že jsem obletěl s Bertou všechny osady na našem panství, jsme společně s Tsch-Nenem prostudovali účty panství z doby, kterou jsme strávili na výpravě. S velkým uspokojením jsem zjistil, že Tsch-Nen společně s Bertou a dalšími úředníky odvedli skutečně dobrou práci. Jediné, co se mi na účtech nelíbilo, byly výdaje na naši armádu, která se neutěšeně rozrůstala a každý měsíc spolykala významnou část z našich příjmů. Ač velice nerad, musel jsem však uznat, že hrozbu války s Bílým pářátem nahradila daleko větší hrozba války s Dar-ra-Helmem, což tyto výdaje naprosto ospravedlňovalo.

Kromě těchto věcí jsem navštívil školu komediantů, kde jsem předložil stručnou zprávu o naší výpravě do Thédrie a nechal pro herce připravit několik vystoupení, která měla oslavovat naše činy. Tyto scénky pak měly být součástí nacházejících slavností.

V neustálé činnosti uběhl týden velice rychle. Než jsme se nadáli, třídní oslavy propukly. Vždy jsem byl příznivcem různých slavností, a proto jsem si je společně s přáteli velice užíval. Oslavy se konaly ve všech osadách v Údolí šelem a my každou z nich, alespoň na chvíli, první den navštívili. Zbylé dva dny jsme slavili ve Městě šelem. Všichni jsme si uvědomovali, že nedlouho po skončení oslav začne náš výcvik, který nás na dlouhou dobu rozdělí, proto jsme se snažili trávit co nejvíce času společně.

V týdnu po skončení oslav jsme společně projížděli Údolí šelem a plánovali co dál. Všem nám bylo jasné, že se budeme muset mnoho měsíců věnovat našemu výcviku. Co přijde po výcviku, to nikdo z nás pořádně netušil. Jak jsem zjistil, naše tužby se dost rozcházely. Proto jsme se rozhodli odsunout prozatím plánování

vzdálenější budoucnosti do pozadí a místo toho se plně soustředit na to, co mělo přijít v nejbližších měsících.

Po týdnu stráveném na cestách po našem panství jsme se rozloučili. Zatímco Ranka s Gutou pod vedením Balzy vyrazily do severní části Getského hvozdu, Grult s Gamalem se odebrali za Chlodovikem do Chlodovik Bergu. Ani s jedním z nich jsem se pak téměř rok neviděl. Pouze jsem od nich tu a tam dostal nějakou zprávu. Jinak to bylo s Koré a Gudrun, které trávily většinu svého času společně s Nerrou ve velkém Lilithině chrámu nedaleko Havenu. Jelikož jsem převážnou část prvního roku pobýval nedaleko, tak jsem je s Bertou pravidelně navštěvoval a ony nám tyto návštěvy stejně často oplácely.

Můj výcvik začal poslední zimní měsíc v Havenu. Pod vedením Bilbuse jsem denně mnoho hodin věnoval rozvoji svých schopností. Na konci jara pak přišla ta dlouho očekávaná chvíle a já vstoupil mezi mistry lupiče. Společně s Balzou jsme se vypravili do Jardonu, kde se konalo setkání mistrů lupičů z Jardonie a okolí. Celé toto setkání bylo zahaleno rouškou tajemna. Všichni mistři zde vystupovali zahaleni v obřadních rouchách. Ukryti ve stínech svých kapucí mě pověřili složením mistrovské zkoušky, která měla formu vloupání se do královské pokladnice.

Této zkoušky jsem se zhostil sveškerým svým umem. Po několika dnech, kdy jsem si celou akci pečlivě plánoval a získával jednu informaci po druhé, jsem se jedné temné noci odhodlal k akci. Pohladil jsem svůj talisman štěstí a zahalen do roucha v barvě noci jsem se vplížil do paláce. Tam jsem se nikým nezpozorován vloupal do pokladnice, odkud jsem odnesl požadovaný klenot. Ač v pokladnici byly mnohé poklady nedozírné ceny, ničeho jiného jsem se ani nedotkl. Byla to přímo mistrná akce! Teprve když jsem klenot předával mistrům, zjistil jsem, že se jednalo jen o tretku z nepravých drahokamů. Svůj úkol jsem však splnil a byl přijat mezi ně.

Cestou do Havenu mi pak Balza prozradil, že jsem nebyl až tak nenápadný, jak jsem si myslel. Během celé doby, co jsem plánoval svou výpravu do královské pokladnice, mě sledovalo několik mistrů, kteří pečlivě hodnotili mé chování. Pak mi pogrataloval k tomu, že jsem ovládl své pudy a odnesl z pokladnice jen požadovaný náhrdelník. Pokud bych si totiž odnesl cokoliv dalšího, mistři by mě museli vydat královské spravedlnosti – a ta by byla velice nelítostná.

Dlouhá léta jsem toužil po tom, stát se lupičským mistrem. Doufal jsem, že až se jím stanu, budu ovládat své povolání naprosto dokonale. Vstup mezi mistry mi však jen otevřel další obzory a já zjistil, že toho, co se můžu ještě naučit, je mnohem víc, než zatím umím. Proto jsem požádal Bilbuse, zda by nepokračoval ve ve své výuce je a on s tím souhlasil. Po celý zbytek roku jsem pak každý den věnoval mnoho hodin dalšímu rozvoji svých schopností.

Během svého výcviku jsem však nezapomínal ani na dohled nad správou našeho panství, o který jsme se dělili s Koré. Zatímco ona určovala priority, do kterých se mělo investovat, já se staral o správné provádění jejích přání. Kromě toho jsem neopomněl rozvíjet své soukromé projekty, kterými byla umělecká akademie a soustava heren spojená s veřejnými domy.

Během prvního roku, který uběhl po našem návratu z Thédrie, jsme se ani jednou

všichni nesetkali. Ač jsme měli původně v plánu potkávat se alespoň jednou za měsíc, nikdy se nepodařilo, abychom se těchto setkání zúčastnili všichni. Teprve na slavnostech vítajících nový rok jsme se všichni sešli. Každý z nás toho v uplynulém roce hodně prožil, a proto toho bylo hodně, co jsme si chtěli říct. Rychle jsme si odbyli oficiální část oslav a pak odešli do svých soukromých komnat na radnici.

Zde, v kruhu nejbližších, jsme si začali vyprávět, co jsme během uplynulého roku prožili.

Vyprávění jsem začal já. Aby nebylo tak nudné, často jsem ho zpestřoval ukázkou toho, co jsem se naučil. Když jsem pak během jedné z ukázek porazil v pěšním zápase Grulta, sklídl jsem trochu rozpačitý potlesk od všech přihlížejících. Pro rozpaky byl skutečně důvod, neboť jsme během ukázky trochu poničili většinu výbavy místnosti. Po zápasu nám Ranka vyléčila všechna zranění a my mohli bez monoklů a podlitin pokračovat v zábavě.

Během svého dalšího vyprávění jsem se neopomněl zmínit ani o své výpravě do Jardonu a o tom, jak jsem se vloupal do královské pokladnice. Nepodstatné informace o tom, že mě celou dobu sledovali mistři, jsem vynechal. Po mém vyprávění jsme se přesunuli do vedlejšího pokoje, kde nebylo vybavení ještě zničeno. Do nového pokoje jsme si přinesli i občerstvení, kterým jsme se samozřejmě neopomněli zásobit.

Po mně přišla na řadu Koré. Jak jsem správně tušil, bylo její učení výrazně nudnější než to moje. Stejně tak jako já i ona se dostala mezi mistry, tedy mezi mistry mágy. Tento přestup však nedoprovázel žádný zvláštní obřad. Koré v podstatě většinu svého výcviku strávila zavřená ve studovně s hromadou knih. Její vyprávění však začalo být zajímavé v okamžiku, kdy se rozhovořila o svých nově nabytých schopnostech, které přímo zaváněly temnotou. S mrazením v zádech jsem poslouchal, jak se učila ovládat pomocí síly své mysli ostatní inteligentní tvory. Pak se nám naštěstí svěřila s tím, že jak ona, tak Nerra nepovažují za etické tuto svou schopnost využívat. Kromě toho nám Koré popsala různé techniky, jak posilovat sílu mysli, které jsem však nepochopil.

Pak nám začala Koré vyjmenovávat nová kouzla, která se naučila. Některá z nich nám i ukázala, a proto byla tato část jejího vyprávění velice zajímavá. Když pak vyčarovala tři magické portály, kterými jsme prošli a ocitli se rázem v Havenu mezi našimi mistry, neznalo naše nadšení mezí. Koré si tento svůj výstup zřejmě domluvila s Nerrou, neboť naši mistři byli už na návštěvu připraveni. Bouřlivě jsme se s nimi přivítali a pak Koré pokračovala ve svém vyprávění.

Kormě toho, že se věnovala rozvoji svých schopností, nezanedbávala ani svou kněžskou kariéru. Pilně studovala náboženské texty a na počátku zimy podstoupila vyšší kněžské zasvěcení, čímž se z ní stala biskupka bohyně Lilit. Vzrůstající náklady na Lilitin chrám v Městě šelem mi rázem začaly dávat smysl. Ač nám mnoho z toho, co se dozvěděla, nemohla sdělit, přesto nám objasnila něco kolem Pera a ostatních bohů, se kterými jsme se setkávali v našem okolí.

V oblasti Getska se uctívali zejména tito bohové:

Ajax

Bůh války, ke kterému své prosby posílali především vojáci a válečníci. Jeho znakem byla rohatá přilbice. Oslavy pořádané na jeho počest měly podobu gladiátorských zápasů, kterých se Grult i Chlodovik rádi účastnili. Ajax byl bohem odvozujícím svůj původ ze zla, ovšem v průběhu pozdního Drakonského věku se přidal na stranu společenstva Ragnarar, což bylo společenstvo bohů vedené Daxem, hlavním bohem řádu.

Lilith

Mnohokrát zmiňovaná bohyně přírody a magie, jejímž znakem byl pegas. Oslavy pořádané na její počest měly podobu zahradních slavností, během kterých se vysazovaly nové rostliny. Proto byly součástí většiny jejích chrámů i rozsáhlé zahrady. Zatímco Koré byla Lilith doslova posedlá, nás ostatní, a to i včetně Ranky, nechávala tato bohyně docela chladnými. Lilith odvozovala svůj původ od absolutního dobra, ovšem obdobně jako Ajax se v průběhu pozdního Drakonského věku přidala na stranu společenstva Ragnarar.

Rokhes

Bůh přirozené smrti, jehož znakem byla lebka. Oslavy pořádané na jeho počest měly podobu vzpomínkových akcí na mrtvé příbuzné a přátele. Hlavní oslavy se pořádaly dvakrát do roka. K těmto oslavám jsme se pravidelně přidávali, ovšem já je rozhodně neměl nikterak v lásce. Rokhes odvozoval svůj původ z řádu a byl jedním z přirozených zakladatelů společenstva Ragnarar.

Abhum

Bohyně manželství, jejímž znakem byl prsten. Oslavy pořádané na její počest byly jedny z nejobvyklejších. Byla to v podstatě každá svatební slavnost. Těchto oslav jsem se účastnil velice rád, ač jsem rozhodně nestál o to, hrát v některé z nich hlavní roli. Také Abhum odvozovala svůj původ z řádu a byla jednou ze zakladatelů společenstva Ragnarar.

Všichni tito bohové patřili do skupiny mladších Slunečních bohů. Skutečnými zakladateli společenstva Ragnarar byli:

Drago

Bůh oblohy a vesmírných cyklů, kterého uctívali zejména broni, ovšem kromě nich měl své stoupence mezi velkou částí původních obyvatel Dal-es-Avy. Jeho znakem byl drak požírající vlastní ocas. Drago patřil mezi nejstarší bohy a oslavy pořádané na jeho počest byly prováděny ve velkých kamenných svatyních na vrcholcích kopců. Pořádaly se dle astronomického kalendáře a mně jejich rozvržení nedávalo žádný smysl. Drago odvozoval svůj původ z absolutního dobra, ale v průběhu mladšího Drakonského věku se připojil k tajemnému obestřenému Daxovi.

Per

Posledním z uctívaných bohů společenstva Ragnarar byl Per. Jeho kult v Getsku téměř vymizel, ovšem Koré byla pevně rozhodnuta ho obnovit. Per byl bohem duše a přirozeného řádu věcí. Jeho znakem bylo duhové P. Obřady k jeho uctění měly celou řadu podob a my se několika z nich v Thédrii zúčastnili. Per odvozoval svůj původ z řádu a ve společenstvu byl Daxovým přímým zástupcem.

O tomto Daxovi se Koré během svého vyprávění zmínila několikrát, což vzbudilo

naši zvědavost, ovšem jak ona, tak i Nerra nám o něm odmítaly říct cokoli dalšího.

Kromě těchto bohů, sdružených ve společenstvu Ragnarů, se v Getsku uctívali ještě následující bohové:

Myrra

Jakási bohyně matka podzemí, jejímž znakem byla podzemní jedovatá houba. O této bohyni, která byla často zobrazována jako humanoidní chobotnice, nám toho Koré mnoho neřekla a my se ani moc nevyptávali.

Quesanda

Bohyně obchodu a podvodu, která měla řadu uctíváčů z řad obchodníků a zlodějů. Jejím znakem byla straka a uctívala se rafinovaným používáním jak obchodu, tak podvodu. Většina modliteb pronášená během nejistých transakcí směřovala právě k ní.

Arwen

Bohyně smyslnosti a nevěry. Právě jí jsem vděčil za svůj život. Pro její slávu jsem zakládal většinu jejích svatostánků, které měly podobu veřejných domů. Přiznám se, že v dobách svého mládí jsem ji velice uctíval, jak jsem však stárl a snad i moudřel, tak má víra v ni chladla.

Během dlouhého výčtu bohů jsem se začal trochu nudit, proto jsem přivítal, když jej Koré dokončila. Už jsem si myslel, že přijde na řadu někdo další, ovšem pak nám Koré prozradila, že ji před několika měsíci v Lilithině chrámu navštívila ve snu jakási záhadná bytost, která ji požádala o přebytek její magie. Jelikož se to stalo přímo v Lilithině chrámu, neviděla Koré důvod, proč bytosti nevyhovět. Od té doby ji tato bytost navštěvuje pravidelně a Koré se s ní dělí o přebytky své magické síly. S Nerrou o těchto návštěvách dlouho debatovala. Nakonec se shodly na tom, že se bude jednat o Lilithina posla. Víc se nedozvěděly, ač se Koré při mnohých setkání snažila od záhadné bytosti zjistit víc.

Jakmile Koré skončila, ozval se Grult, který v létě prožil také jedno zvláštní setkání. Léto už pomalu končilo a jeho výcvik se chýlil ke konci. Grult zrovna odpočíval pod stromem po jednom z dlouhých běhů, když k němu přistoupila zvláštní osoba. Grult si jí zprvu nevšiml. Tato osoba si však stoupla přímo před něj a svou temnou postavou mu zastínila slunce. Grult vzhlédl a strnul, neboť před sebou spatřil věrnou kopii sebe sama. Tato kopie se před ním poklonila a nezaměnitelným gestem ho vyzvala na souboj. Grult byl příliš překvapen na to, aby zareagoval. Když nic nedělal, postava odstoupila a Grult upadl do krátkého spánku. Když se probudil, zjistil, že uběhlo několik hodin a slunce už začalo zapadat. Protřel si oči, neboť si myslel, že se mu to jen zdálo, ale pak před sebou onu postavu spatřil znovu. Ta se před ním znovu uklonila a znovu ho vyzvala k souboji. Tentokrát už Grult nezaváhal a výzvu přijal. Následoval jeden z nejobtížnějších soubojů, které Grult doposud absolvoval. Na konci souboje už Grult krvácel z mnoha ran a do mysli se mu začaly vkrádat myšlenky na ústup. Silou své zuřivosti však vytrval. Se soupeřem si z posledních sil vyměnil ještě několik ran. Po poslední ráně Grultův soupeř odhodil svou zbraň, pak Grultovi zasalutoval a rozplynul se. Grult, oslaben velikou ztrátou krve, se hned vzápětí zhroutil na zem a upadl do bezvědomí. Když se další den

ráno probudil, zjistil, že veškerá zranění, která utrpěl, zmizela. Téměř sám sebe pak přesvědčil, že se mu o souboji pouze zdálo; když se však vrátil do pevnosti a uviděl se v zrcadle, zjistil, že si přece jenom nějakou ránu odnesl. Po souboji mu zbělel jeden pramen vousů, který ani po použití kedabaru nechtěl ztmavnout.

O svém zážitku pak vyprávěl Chlodovikovi, který mu prozradil, že ač podobný souboj sám nikdy neabsolvoval, tak o nich četl. Jednou za dlouhý čas je prý vybraný jedinec vyvolený osudem a ten s ním pak svede souboj. Stává se tak vždy v časech míru, který má vystřídat období válek a chaosu. Pokud je osud na vážkách, tak prý takovýto vyhraný souboj může pomoci přiklonit si osud na svou stranu.

Z toho, co jsme slyšeli, nám přešel mráz po zádech. „Znamená to snad, že nás brzy čeká nějaká hrozná válka?“ zeptal jsem se s neskrývanou obavou v hlase.

„To je zcela nepochybné. Ovšem netřeba se zatím příliš zneklidňovat. Jakmile jsem se o souboji od Chlodovika dozvěděla, začala jsem o podobných soubojích hledat záznamy v nejstarších kronikách. Po každém souboji s osudem vždy přišla nějaká hrozivá, dlouho trvající válka. Ta ovšem nepřišla hned. Vždy trvalo roky, někdy i desítky let, než tato válka propukla. My máme díky tomuto varování dostatek času se na ni připravit,“ vysvětlila nám Nerra.

Po zjištění, že máme před sebou ještě roky, než k válce dojde, se mi trochu ulevilo. K úlevě přispělo i to, že Grult souboj, ač těsně, tak přesto vyhrál. Nedobrotu pocít z toho, že se blíží válka, ale přetrval. Než jsem se však mohl tímto pocitem blíže zabývat, pokračoval Grult ve svém vyprávění, během kterého se vrátil na počátek svého výcviku.

Grultův výcvik začal nedlouho poté, co dorazil za Chlodovikem do jeho pevnosti. Také Grult během několika měsíců vstoupil mezi mistry – mistry bojovníky. Svůj přestup oslavil velkolepým soubojem v Ajaxově aréně s Chlodovikem, který prý téměř vyhrál. Pak ovšem i pro něj nastalo dlouhé období, ve kterém dál piloval své schopnosti. Výuce se věnoval pilně až do svého souboje s osudem.

Jakmile se Grult dozvěděl, co souboj znamená, začali se s Chlodovikem zabývat tím, kdo by mohl být naším případným soupeřem. Nebylo pro ně příliš obtížné se dovědět, že jim nebude nikdo jiný než Dar-ra-Helm. Přesto se však poradili i s Nerrou, která sice neměla tolik jistoty jako oni, ovšem jelikož neměla jiné odpovědi, tak jim jejich dedukci odsouhlasila. To se stalo počátkem podzimu. Od té doby Chlodovik společně s Grultem připravují plány nadcházejícího střetu.

Tyto plány vycházejí z toho, že se nás Dar-ra-Helm pokusí napadnout buď naprosto překvapivě, nebo k napadení použije drtivou sílu. Ať tak, či onak, oba se shodli, že se naše obrana bude opírat o dvě mohutné pevnosti, a to Chlodovik Berg a Severní pevnost. Dále však hodlají vybudovat síť strážných věží, které budou střežit jak průsmyky v hraničních horách, tak strmý břeh Děličího jezera. Pevnosti však budoucí válku nevyhrají, proto je potřeba vybudovat silné a mobilní zálohy v podobě vojáků těžkého jezdectva, které budeme moci rychle přesunout na ohrožené místo.

Dále pak jejich plán počítal s tím, že jakmile odrazíme první drtivý útok, přejdeme do protiútoků, ve kterém se budeme snažit rychle proniknout až k západní

části Dělicího jezera, kde budeme moci plně využít výhod našich mobilních záloh. Pokud vše půjde podle plánů, tak bychom měli mezi našimi pevnostmi a zabraným územím na západě, v nejrůdněji osídleném území, sevřít zbytky Dar-ra-Helmových vojsk. Tam tato vojska budou mít veliké potíže se zásobováním a nezbude jim nic jiného než krváčet v opakujících se útocích proti našim pevnostem, nebo se obrátit proti našim jízdním jednotkám, které nad pěchotou, jež, jak předpokládáme, bude tvořit drtivou většinu nepřátelského vojska, budou mít v otevřeném terénu velikou převahu.

Ze zkušenosti jsem věděl, že dlouhodobé plánování s sebou nese celou řadu nebezpečí, ovšem na druhou stranu nějaký plán jsme mít museli. Navíc mě trochu uklidňovalo, že Chlodovik už jednou naprosto přesně odhadl plány a vývoj Dar-ra-Helmova tažení. Jen jsem doufal, že na realizaci těchto plánů budeme mít dost času.

Pak se Grult odmlčel a my se zvědavě zadívali na Ranku, která doposud mlčela. Ta si trochu nejistě poposedla, pak si odkašlala a začala s vyprávěním. Průběh jejího výcviku se od toho našeho moc nelišil. Také ona vstoupila po několika prvních měsících mezi mistry, mistry druidstva. Tím získala právo se účastnit velkých druidských rad, které se konají v různých intervalech, ovšem maximální čas mezi nimi je pět let. O čase konání a místě další velké druidské rady rozhoduje vždy její předseda. Shodou okolností se jedna z velkých druidských rad konala právě během tohoto podzimu.

Pak Ranka trochu zrozpačitěla a tázavě se zadívala na Balzu. Ten se na ni jen usmál a odpověděl na její nevyčtenou otázku: „Jen jim o tom pověz. Pokud nebudeš zabíhat do přílišných podrobností a nebudeš přátele příliš nudit, tak se nic nestane.“

Po těchto slovech se Ranka pustila do povídání o velké druidské radě.

„Jak už jsem naznačila, velká druidská rada je shromáždění všech mistrů druidů z Getského hvozdu. Účast na ní je nepovinná, ovšem každý z druidů považuje za velkou čest, pokud se jí může zúčastnit. Rada trvá celých 14 dní, během nichž druidové diskutují nejenom o přímých problémech hvozdu, ale i o svých pohledech na fungování druidstva. Čas od času na ní někdo předvede nové kouzlo nebo schopnost, které může ostatní účastníky naučit.

Na této radě je dostatek různého jídla a pití. O zásobování se starají vybraní druidové, kteří ještě nedosáhli mistrovství. Tito druidové svou účast na radě vnímají jako velkou čest. Ač je zasedání hojně zásobeno všemi možnými pochutinami, většina členů druidské rady se během celého jednání postí.

Pokud se jedná o radu po uplynutí pěti let od zvolení bývalého předsedy rady, tak je nový předseda zvolen vždy na začátku rady a toto úvodní jednání vede bývalý předseda. Po zvolení nového předsedy, kterým nemůže být ten bývalý, mu starý předseda předá zdobený platinový druidský srp, který je symbolem předsednictví, jež trvá minimálně následujících 5 let. Jako první určí předseda jednotlivé body jednání, po tom následují případné připomínky od všech zúčastněných druidů k jednotlivým bodům. Záleží však jen na předsedovi, zda tyto připomínky bude akceptovat. Na závěr prvního večera pak předseda rady stanoví témata, kterými se bude následující velká druidská rada zabírat. Téma může být jedno, ovšem

zpravidla jich je mnohem víc.

Další večery se pak řeší za svitu bludiček daná témata. Dny jsou věnovány odpočinku, meditacím, různým dohodám, navazování kontaktů a ukázkám dovedností. Nemalý čas je také věnován kouzlení hromadných kouzel.

Rada se koná vždy v jednom z center hvozdu. Během ní jsou dodržována ta nejprísnejší druidská pravidla. Jediným ústupkem proti těmto pravidlům je závěrečný čistný oheň, který osvětluje jednání poslední noci. Na závěrečném jednání jsou přednesena všechna probíraná témata a je o nich hlasováno. Každý z přítomných má 1 hlas. O přijetí či nepřijetí navrhovaného řešení rozhoduje nadpoloviční většina hlasujících. V případě rovnosti hlasů rozhoduje ten předsedův.“

To, co nám Ranka právě řekla, jsem si dal do spojitosti s tím, co jsem se od ní dozvěděl dříve o regionálních druidských radách, konajících se pravidelně každý rok v různých částech hvozdu. To jsem si spojil s tím, že zatímco setkání válečníků, kouzelníků i zlodějů jsou docela obvyklá, tak o shromážděních druidů jsem se dosud téměř nic nedoslechl. Po chvíli uvažování mi došlo, že druidi nečerpají svou sílu jen z hvozdu, ale i ze své naprosto neuvěřitelné soudržnosti.

Jakmile Ranka skončila své vyprávění o druidské radě, předvedla nám kouzlo, které se na ní naučila. Zvedla se ze židle a odstoupila od stolu. Pak se krátce zasoustředila a před našima očima se proměnila v sovu. Jak mi pak vysvětlila, nejednalo se o sovu, ale o výra. Kdo má však tyto noční ptáky rozlišovat, že?

Rančina proměna vyvolala ve všech přítomných nehraný úžas. Jako první se vzpamatovali naši paladinové, pro které byla proměna ve zvíře naprosto přirozená. V mžiku bylo v místnosti pět výrů, kteří na sebe začali houkat a pištět. Brzy bylo jasné, že zatímco se oni docela dobře baví, my ostatní jim vůbec nerozumíme. Proto Balza cosi zapískal a všichni proměnění se vrátili do svých humanoidních podob.

Když se atmosféra trochu uklidnila, Ranka pokračovala ve svém vyprávění, které pro ni muselo být, poté co se dozvěděla o nadcházejícím nebezpečí, velice těžké. Druidi se totiž na své velké radě rozhodli vyslat poselstvo k druidům z hvozdu na severu Dal-es-Avy. Ona, jako čerstvá mistryně, byla jmenována jeho členkou. Jednalo se o velice čestný úkol, který však měl trvat několik let, neboť v průběhu této návštěvy mělo poselstvo procestovat většinu severního hvozdu, který byl mnohem rozsáhlejší než ten v Getsku.

Ranka se nyní ocitla ve velkých rozpacích. Měla se rozhodnout mezi námi a druidy. Vědom si toho, jak moc má druidstvo v úctě, byl jsem za tyto její rozpaky vděčen. Nakonec jí přišel na pomoc Balza.

„Vydej se, Ranko, na výpravu po severním hvozdu. Díky tomu, že vlastníte pegasy, není problém na nich během několika dní doletět na sever. Jakmile se tam dostanu do hvozdu, budu se s tebou schopen spojit, ať už budeš kdekoliv. Pokud to bude situace vyžadovat, můžeš být během jednoho či dvou týdnů zpět,“ vyzval Balza Ranku.

Pak jsme jí museli slíbit, že pokud se bude situace zhoršovat, nebudeme na nic čekat a zavoláme ji. Jakmile Ranka oznámila, že odcestuje na sever, objevily se v Gutiných očích slzičky. Ranka ji však pohládila po hlavě a pak jí pošeptala do

ucha: „Doufám, že půjdeš se mnou. Co by to bylo za mistryni, kdyby putovala bez své nejlepší žačky.“ V tu chvíli se Gutě oči rozzářily a ona Ranku objala. Pak šťastně pronesla, že jí bude velikou ctí Ranku doprovázet.

Poté, co jsme se seznámili s tím, jak jsme pokročili ve svém učení, a s tím, co jsme uplynulý rok prožili, se rozpoutala volná zábava, která skončila až nad ránem. Když se nad obzorem objevily první sluneční paprsky, vyčarovala Koré další magické portály, skrz které jsme se vrátili do Města šelem.

Následovaly dva měsíce intenzivních příprav na to, co mělo přijít. Ty se týkaly jak Rančiny cesty, která měla začít v prvním jarním měsíci, tak zejména výraznému zvýšení počtu našich vojáků. Proto bylo nutné obstarat zbraně, zbroje, koně a neuvěřitelné množství dalších věcí, navíc vše muselo probíhat v naprostém utajení, neboť jsme si byli téměř jisti, že nás pomoci špehů Dar-ra-Helm sleduje.

Místo toho, abychom vojenskou výbavu nakupovali, nechali jsme ji vyrobit našimi platněři, zbrojíři a kováři. Jelikož jsme věděli, že součástí nepřátelské armády budou i lykani, nechali jsme vyrobit významnou část hlavic kopí a hrotů šípů ze stříbra, kterého jsme měli díky našim dolům dost a dost. Díky tomu, že nám drtivou většinu vojenské výstroje vyráběli řemeslníci z našeho panství, nebyla nakonec tak drahá, jak jsem se z počátku obával.

To však nebylo to jediné, co nás trápilo. Nové odvedence jsme museli někde vzít. Šance na to, že se jich přihlásí dostatek dobrovolně, byla velice malá, a proto jsme museli připravit násilné verbování. To samozřejmě vyvolá nespokojenost, kterou budeme muset řešit. Nabízelo se několik cest. Nakonec jsme zvolili kombinaci slavností a výstavby nových chrámů. Nebylo to však zadarmo a my se museli připravit i na to, že nám odvedenci už nebudou odvádět daně. Místo toho je budeme muset začít platit a živit. Kromě toho jim budeme muset zaplatit učitele, kteří je naučí zacházet se zbraněmi, pohybovat se a bojovat ve formacích, rozeznávat vojenské signály a mnoho dalšího.

Každá věc ovlivňovala tu další a musela se velice pečlivě zvažovat se všemi důsledky, které z ní plynuly. Z toho všeho se mi někdy až točila hlava. Vše jsem počítal dlouhé dny. Grult se staral o hladký průběh verbování a Koré zase o výstavbu a vybavení nových kostelů. Ranka mezitím přišla s návrhem rozšíření ovocných sadů a založení nových vinic. Zároveň chtěla rozšířit podzemní farmy goblinů. Tato opatření by prý měla pokrýt zvyšující se spotřebu potravin na našem panství, ovšem nesla s sebou další náklady. Celý rozpočet jsem tedy znovu přepracoval a domluvil se s několika věřiteli, kteří by byli ochotni nám finančně pomoci. Několik dní před Rančiným odchodem jsem měl rozpočet připraven a předložil ho přátelům, kteří ho celkem bez připomínek přijali.

Ranka odešla společně s Gutou a Fousem na sever a my spustili dlouho připravovanou akci. Během jara jsme ztrojnásobili počty našich vojáků. Jejich množství, vzhledem k velikosti našeho léna, bylo obrovské a my si je mohli dovolit vydržovat jen díky tomu, že jsme žili velice skromně a neměli jsme žádné náklady spojené s udržováním pevností, neboť Chlodovik Berg se udržoval z příjmů Havenského hrabství a Severní pevnost z peněz plynoucích z centrálního Getska.